

IŠGELBĖTI TAUTĄ

www.uztarimas.lt

2010 m. Liepa

Nr. 7 (65)

Dievo žodis

Viešpats, tavo Dievas, esantis tavyje, yra galingas. Jis išgelbės, Jis džiaugsis tavimi, atgaivins tave savo meile ir džiūgaus dėl tavęs giedodamas. "Aš pašalinsiu nelaimes ir panieką, saugosiu tave nuo prispaudėjų, padėsiu raišam, surinksiu išsklaidytuosius, jų gėdą paversiu garbe. Tada, surinkęs jus, parvesiu namo. Aš jus išaukštinsiu ir suteiksiu jums vardą visose žemės tautose, kai parvesiu jūsų ištremtuosius, jums patiems matant", - sako Viešpats. (Sofonijo 3,17-20)

Mylimi Bendradarbiai ir Draugai

Visai neseniai buvo nepaprastai įdomu aplankyti iraniečių centrą netoli Londono. Mes jau seniai esame draugai su direktoriumi, bet tikrai niekada neturėjau galimybės nuvykti ten, nors centras įsteigtas jau apie dvidešimt metų. Širdį veriantis dalykas yra klausytis pasakojimų apie Persiją ne tik Britanijoje, bet ir Suomijoje bei kitose šalyse. Meilę Persijai aš turiu nuo to laiko, kai buvau išgelbėtas, ir žinau, kad apsilankysiu ten. Ką gi aš radau ten, kas mane labiausiai sujauđino? Šiuo konkrečiu atveju tai buvo ne politinė sistema ar branduolinės problemos, ne radikalus pasiutęs prezidentas, ne Islamas ar persekiojimas. Visi šie dalykai – siaubingi iš esmės, bet ne jie yra pati kritiškiausia problema. Pati kritiškiausia – tai bažnyčios būklė tiek Irane, tiek už jo ribų. Turint omenyje tai, kad 40 proc. Irano gyvenoju – apie dvidešimties metų jaunimas, čia bręsta nauja revoliucija, ir čia nėra, kas vadovautų jai. Vienas iranietis sakė: „Mes neturim Robino Hudo! Mes neturim Zoro ir mes beviltiškai laukiame vieno – vienintelio didvyrio, kuris vestų mus.“ Mane labiausiai sužavėjo tai, kad jauni iraniečiai yra visiškai nusivylę Islamu, pasenusiomis, įstatymiškomis, mirusiomis taisyklėmis, kurios vadinamos laisve. Jauni iraniečiai ištroškę asmeninės laisvės ir nebenori būti įkalinti sistemoje, su kuria jie nesutinka ir net nenori jos. Dabar pažiūrėkime į bažnyčią šioje situacijoje. Taip, yra bažnyčia Islamiškoje Irano Respublikoje. Bet kokia gi problema su ta bažnyčia? Žinoma, mes galime ginčytis, sakydami, kad bažnyčia yra persekiojama, Irano valdžios nekenčiama, žeminama, kad turi kalnus kitų problemų. Bet tikroji priežastis yra ta, kad Irano Krikščionių Bažnyčia, kaip ir jos vakarietiškoji sesuo, nebeturi aistros ir ugnies ir todėl tėra menkas pavyzdys. Žinoma, žmonės ruošiasi mirti, ir Nerono laikais Romoje buvo nužudyta tūkstančiai Bažnyčios žmonių, bet žiaurūs persekiojimai jos neįveikė. Taigi, didžiausia tragedija ta, kad Bažnyčia nepasiūlo Islamui galingos, ryškios, dinamiškos alternatyvos. Tai, ką ji pateikia, yra paprasčiausiai kita religija. Dabar graudžiausia, kas gali būti, yra tai, kad, kai Irano musulmonai pamėgina susipažinti su krikščionybe, jie būna priblokšti nuo to Kristaus, kurį jie mato. Tragiška, tačiau tas naujas jų atrastas džiaugsmas ir laisvė sugriūva nuo religinių taisyklių. Šis naujas išpūdis virsta giliu nusivylimu ir jie patiria, kad tai –

„papasčiausiai tik kita religinė sistema“, šiek tiek besiskirianti nuo nekenčiamo Islamo, iš kurio jie nori išsilaisvinti. Siaubų siaubas ir kančių kančia yra tai, ką pajutau išgirdęs, kad mes esame lyginami su demoniška, mirusia, tamsia sistema, panašia į Islamą. Tai patvirtina mano požiūrį, kad visa religija yra vienoda ir jos vardas – MIRTIS. Krikščioniška religija su savo tasyklėmis ir potvarkiais uždusina mūsų laisvę, atima palaiminimą pažinti Kristų ir pavagia iš mūsų artimus santykius ir draugystę su Viešpačiu. Dėl tos priežasties jauni iraniečiai nukrypsta į narkotikus ir alkoholį, kurie yra aiškiai Islamo uždrausti. Netgi Islamas su visu savo žiaurumu ir grasinimais yra bejėgis sustabdyti savo jaunimą nuo tos bjaurasties. Persų krikščionys, pabėgę iš Persijos, pasakojo man, kad net musulmonų vadai vis labiau nusivilia esama padėtimi. Tai tokia derlinga žemė, į kurią galima investuoti Žodį su jėga ir valdžia. Iranui reikia Jėzaus aplankymo per gyvenimus tų, kurie yra karšti, tokie karšti dėl Jo, kurie pasiryžę mirti, kad tik išaukštintų Jo vardą. Vardą, kuris yra aukščiau visų kitų vardų ir, žinoma, aukščiau už Ahmadinejad'o (Irano prezidento) vardą. Koks tikslas mirti dėl kažko, jei nesi beviltiškai užsidegęs dėl to? Taip grįžtame prie to paties dalyko, kuris vargino bažnyčią per amžius: noras laimėti pražuvusius, užsidegimas įvykdyti tą norą ir jėga, padedanti įvykdyti tai. Jei jaunų tikinčiųjų armija, pilna meilės ir ugnies, pakiltų Irane, jie laimėtų tą tautą Kristui. Tragiška, bet matau, kaip Bažnyčia greitai sprunka šalin susidūrus su silpnybėmis, tradicijomis ir drungnumu. Ironiška, bet daugiau ar mažiau tai vyksta Teherane, Niujorke, Londone, Paryžiuje, Romoje. Bažnyčia užkrėsta letargu, baime, tradicijų laikymusi. Ir tai todėl, kad ji pučia vieną dūdą su tolerantišku humanizmu ir yra manipuliuojama žmogiškų nuomonių vietoje to, kad ryžtingai stovėtų dėl tikėjimo. Krikščionybė be aistros, tai – mirusi religija. Tikintysis turi VISKĄ, t.y. Jį, dėl kurio gyventų ir gyventų dinamiškai, o būtent, šlovingai prisikėlusį Gelbėtoją, kuris dar be to yra Viešpats.

Todėl visai nenuostabu, kad mums desperatiškai reikia to tarptautinio Biblijos Koledžo Malavyje tam, kad pagaliau jauna tikinčiųjų karta būtų uždegta ugnimi ir aistra; kad duotume jiems viltį ir regėjimą: aš galiu padaryti viską dėka Kristaus, kuris stiprina mane, net, jei reikės, paguldyti savo gyvybę. Tai jie, laisvi ir nutrūktgalviški, taps Robinu Hudu ir Zoro visuomenei, kuri laukia ir alksta pasikeitimų.

*Pastorius M. Hovardas
Vertė Audronė Kryževičienė*

IŠ MISIJŲ

Jau antrus metus iš eilės lankytis Kalibu Akademijoje yra šioks toks patyrimas. Iš tiesų, aš niekada nenorėjau vykti į Afriką, bet kai Dievas aiškiai pasakė: „Aš noriu, kad tu vyktum į Malavį“, aš žinojau, kad turiu paklusti ir kad Kalibu buvo ta vieta, į kurią turėjau vykti. Man, kuri nesu „pasišventusi“ keliautoja (jei keliauju, tai tik Europoje ir tik kartu su savo vyru), buvo iššūkis keliauti trimis lėktuvais ir be vyro.

Esu pensininkė, tad vis klausiau savęs, kokia visos tos kelionės prasmė. Bet Dievas man daug ką atvėrė ir išmokė. Pirma, Jis užliejo mane savo meile per žmones, kuriuos sutikau, ir atskleidė man savo kūrinijos grožį, -

Malavis yra nuostabiai graži šalis. Antra, Jis aiškiai davė suprasti, kad mano atvykimas į Malavį yra didelis padaršinimas čia nuolat gyvenantiems misionieriams bei vietiniams malaviečiams. Turėjau galimybę daug jų sutikti kaimuose.

Romiečiams 5,5 sako: „mums duota Dievo meilė, kuri Šventąja Dvasia yra išlieta mūsų širdyse“. Dievo meile, įdėta į mūsų širdis, turi būti dalinamasi su kitais. Kai tarnavau Dievo Žodžiu

malaviečiams, Viešpats pripildė mano širdį didžiule meile jiems ir tiems, kurie tenai tarnauja (tiems, kurie pažįstate Edmundą, Kristiną ir jų vaikus, noriu pasakyti, kad esu apsistojusi pas juos ir džiaugiuosi laiku, praleistu su jais; mes daug bendraujame ir daug juokiamės, dažniausiai, kai nėra elektros).

Praėjusiais metais pastebėjau, kad daug vietinių pastorių čia neturi Biblijų ir kad jie pėsčiomis keliauja didžiulius atstumus, nes neturi dviračių. Tikras džiaugsmas matyti atsakymą į šį poreikį per rėmėjus. Buvo labai malonu prieš savaitę dalinti Biblijas pastoriams, evangelistams ir bažnyčios vyresniesiems.

Dievo pažinimas buvo ta varomoji jėga, kuri vedė mane pirmyn per pastaruosius kelerius metus, ir aš tokia dėkinga Jam už nuostabias galimybes ir patyrimus, kuriuos Jis man davė. Padrąsčiau čia atvykti kiekvieną, kuris turi troškimą daugiau tarnauti Viešpačiui, bet nežino kaip jį įgyvendinti. Jėzus sako: „Eikite ir padarykite mokinius visų tautų žmones,... mokydami juos visko, ko esu jus išmokęs“.

*Penny Shellswell
Iš anglų kalbos vertė Edmundas Bartulis*

BALSAS

Jonas Krikštytojas labai aiškiai ir paprastai apibūdino savo tarnavimą: "Aš tyruose šaukiančiojo balsas" (Jono 1,23) Šis Aukščiausiojo tarnas, kuris, kaip sakoma Rašte, buvo „didžiausias iš gimusių iš moters“, buvo pats labiausiai palaimintas iš visų pranašų ir labiausiai gerbiamas iš tų, kurie skelbė teisumą.

Minios rinkosi, kad tik išgirstų karštą Jono pamokslavimą. Daugelis krikštijosi ir tapo jo mokiniais. Netgi karališkai šeimai jo įtaka buvo stipri. Vieni galvojo, kad jis - Kristus, o kiti, kad prisikėlęs pranašas Elijas.

Garbės troškimas Jonui buvo svetimas. Jis nesirūpino savo poreikiais ir stengėsi nebūti dėmesio centre. Būdamas didžiausiu iš pranašų, pats jis savęs nelaikė vertu vadintis Dievo žmogumi. Jis save pavadino tik balsu, šaukiančiu tyruose, nuolankus, romus ir neturintis tuštybės. Jis neieškojo jokio ypatingo tarnavimo ir nesiekė, kad Dievas per jį galingai veiktų. Iš tiesų, tai jis laikė save nevertu netgi prisiliesti prie savo Viešpaties sandalų. Visas jo gyvenimas buvo pašvęstas Dievo Avinėliui, „Kuris prisiima ant savęs pasaulio nuodėmes" (Jono 1:29)

Kokia tai ryški pamoka mums, šiame egoizmo, savigyros, garbės siekimo ir galimybių daryti įtaką, amžiuje. Jonas visa tai galėjo turėti, bet jis sakė: „Jis turi augti, o aš mažėti“ (Jono3,30) Kad pasiektų šį tikslą, Jonas nuolatos primindavo tiems, kas jo klausėsi: „Aš tik balsas“.

Jono laimės paslaptis yra tame, kad džiaugsmą jis rasdavo ne tarnavime, ne savo darbuose, ne pripražinime ir ne plačioje įtakoje. Jo džiaugsmas buvo stovėti šalia Jaunikio, girdėti Jo balsą ir džiaugtis Juo. Jis džiaugėsi, matydamas kaip kiti, tame tarpe ir jo mokiniai, plūdo pas Jėzų, Dievo Avinėlį.

Pats aukščiausias Dievo indo pasiekimas yra atsisakyti savęs, atsisakyti troškimo tapti kažkuo šiame gyvenime ir tiesiog džiaugtis, kad esi sūnus ar dukra, kurie gyvena Viešpaties Jėzaus Kristaus artume. Visiškas savęs pašventimas Kristui – tai dovanoja širdžiai džiaugsmą. Jonas galėjo stovėti Jordano upėje, nukreipęs savo žvilgsnį į Jėzų ir džiaugtis Jo buvime. Jo siela rado Kristuje pasitenkinimą, jo širdis visados buvo pilna pagarbios baimės Jam.

Internetinė prieiga: <http://www.worldchallenge.org/ru/node/8669>

KNYGA
ESU NUKRYŽIUOTAS SU KRISTUMI
(tęsinys)

Bet staiga viskas pasikeitė: nukryžiuotasis pavadino Dievą Savo Tėvu ir garsiai meldėsi už savo kankintojus ir priešus! Tas, Kuris kabojo ant kryžiaus, apdovanojo plėšiką rojumi! Nubaustasis atidavė Savo Dvasią Dievui, Savo Tėvui. Žemė sudrebėjo unisonu su mirštančiojo agonija, Saulė prigeso drauge su prigesusiu Kankinio žvilgsniu. Kas per nuostabus **visagalis silpnumas!**? Nejaugi Dievo valdžios lazda laikosi gėdos dešinė?! Ir Romos kalavijuotis ir saugantys Jėzų kariai, ir atėjusieji pažiūrėti reginio, matydami kas vyksta, kalbėjo, mušdamiesi į krūtinę: „Iš tiesų, Šis buvo Dievo Sūnus!“. O tu, kuris esi su Juo nukryžiuotas, žiūrėk į Dievo Sūnų – kaip Jis atlieka aukščiausiąjį pavedimą pasaulyje, mirdamas prikaltas ant kryžiaus! Ne tai buvo nuostabiausia, ką Jis pasakojo ir mokė su valdžia, ir ne tai, kad Jis gydė visus Jam atneštus ligonius. Ir netgi ne tai buvo švenčiausia, kad Jis prikėlė Savo drauga Lozorių - Ne! Bet tai, kad Jis **visos** gyvybės šaltinis ir nešėjas – mirė **silpnume** ant kryžiaus, buvo spindulinga, nuostabu! Tik **taip** buvo atnešta išperkamoji kaina už pasaulio nuodėmes. Tik **taip** buvo išpildytas šventas Dievo įstatymas. Ir **tik** taip buvo pasmerktas ir išvytas šio pasaulio kunigaikštis (Jn 12,31). Pasaulio kunigaikštis buvo išmetas lauk, kai **Jėzus buvo išvestas už stovyklos** (Hbr 13,13) paniekinimui. Koks tai stebuklas! - **Dievo Sūnus, kurio rankos buvo prikaltos, surišo galiūną ir išgrobstė jo namus** (Mt 12,29), o **prikaltomis kojomis Jis sutrynė senąją gyvatę** (Pr 3,15). Todėl tu **drąsiai** gali ilsėtis nukryžiuotas su Juo. Tegul juokiasi ir tyčiojasi iš tavo nukryžiuoto gyvenimo – tu tik lik **Kristaus silpnume**, nes **išauš** diena, kai šio pasaulio kalavijuočiai, mušdamiesi į krūtinę pasakys apie tave: „iš tikrųjų, tai buvo nepaprastas žmogus“, nes tai tikrasis Kristaus sekėjas ir Dievo vaikas!

Prie viso šito reikia dar kai ko, būtent: nepakanka vien to, kad tu su Kristumi būtum nukryžiuotas, reikia, **kad tu su Juo ir numirtum**, susitapatindamas su Jo mirtimi. Juk Kristus buvo nukryžiuotas ne tam, kad žydams būtų surengtas reginys, vaizduojantis karalių praradusį savo valdžią, bet Kristus turėjo būti **nužudytas**. Ir Viešpačiui patiko ne tik sužeisti Jį, bet kad Jis atiduotų Savo sielą mirčiai, kaip auką daugelio nuteisinimui (Iz 53,10-11). Ne tik gėda, tyčiojimas ir kančios, bet, svarbiausia, mirtis yra atpildas už nuodėmę (Rom 6,23). Ne Jėzaus kryžiaus **kančios** įvykdė įstatymą ir sunaikino mūsų nuodėmes, bet Dievo Sūnaus **mirtis**, kurios Jis iš malonės paragavo už mus visus, sutaikė mus su Dievu (Rom 5,10; Hbr 2,9).

Apaštalui pats reikšmingiausias dalykas buvo ne Kristaus kančia, bet Viešpaties **mirtis**. Būtent joje jam atsivėrė Dievo meilės, išminties ir teisingumo aukštumos. Žvilgsniu, apšviestu iš aukštybių, jis mato pirmojo ir antrojo Adomo **vienybę** ir jam atsiveria neprilygstama bendrų **šventų Dievo įstatymų** paslaptis: VIENAS UŽ VISUS.

Per vieną žmogų, pirmąjį Adomą, nuodėmė atėjo į pasaulį, o per nuodėmę mirtis, pasiekusi visus žmones, nes jame **visi** nusidėję, nes **vieno** nusikaltimu įsiviešpatavo mirtis. Lygiai taip pat ir per vieno žmogaus, Jėzaus Kristaus, antrojo Adomo, Kurį Dievas atidavė, mirti, kaip Vienintėlį Tarpininką (1Tim 2,5; Rom 8,31) **už mus visus**, Dievo malonės dovana tapo veikli daugybei. (Rom 5,12-21).

Bus daugiau

Koordinatorius Vaclovas Jočys (mob. tel.: (8~640)10112; el. paštas: vaclovas.jocys@gmail.com)
Leidinį paruošė Irena Zimnickienė (mob. tel.: (8~673)10644; el. paštas: irenazim@gmail.com)
Leidinių galima rasti Bažnyčios puslapyje www.uztarimas.lt